

РЕШЕНИЕ

№ 818

гр. София , 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на деветнадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Камелия Първанова
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Диана Коледжикова Въззивно гражданско дело № 20211000500558 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 5302 от 08.09.2020 г. по гр. д. № 7845/2017 г. на Софийски градски съд са отхвърлени предявените от Ф.Б. и Г.Б. срещу Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ за заплащане на суми от по 200000 лева за всяка от тях - обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на А. Б., настъпила в резултат на ПТП на 18.08.2011 г., както и само за Г.Б. – обезщетение на имуществени вреди в размер на 39200 лева.

Решението е обжалвано от ищците изцяло с оплакване от необоснованост на извода за недоказаност, че водач на увреждащия скутер е К. В., направен поради допуснати процесуални нарушения при отказа да се допусне разпит на свидетели по делегация, се изиска аутопсионен протокол и повторна автотехническа експертиза. Молят решението да бъде отменено и исковете за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди да бъдат уважени. Въззиваемият оспорва жалбата.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт.
Преценявайки основателността на жалбата съобразно изложените оплаквания, съдът намира следното:

Първоинстанционното производство е имало за предмет предявени от Ф.Б. и Г.Б. срещу Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ искове с правно основание чл. 284, ал.2, т.3 от КЗ отм. за заплащане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди от смъртта на А. Б., настъпила при ПТП на 18.08.2011 г. в Русийон, Франция по вина на водача на скутер К. В.. Твърди се в исковата молба, че при управление на скутера В. загубил контрол и причинил ПТП, в което починал возещият се като пътник Б..

Ответникът е оспорвал иска като е оспорил отговорността на посочения за водач К. В.. Посочил е, че липсват категорични данни кой е управлявал скутера, а в случай, че това е бил А. Б., липсва основание за заплащане на обезщетения в полза на наследниците му. При условията на евентуалност, в случай, че се установи, че В. е бил водач, е направено възражение за съпричиняване от страна на пострадалия.

В рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд намира следното: Оплакванията във въззивната жалба са досежно изводите за недоказаност на обстоятелството, че К. В. е управлявал скутера. Съобразявайки оплакванията на жалбоподателя, след преценка на доказателствата, Софийски апелативен съд намира въззивната жалба за неоснователна.

Предявените искове са с правно основание чл. 284, ал.3, т.2 от КЗ (отм.). С оглед настъпването на ПТП в Република Франция, приложимият към спора закон относно наличието на право на ищите на обезщетение от смъртта на А. Б., е чл.3 от Закон № 85-677 от 05.07.1985 г. за подобряване ситуацията на пострадалите от ПТП. Според него право на обезщетение на неимуществени вреди, понесени от ПТП, имат пострадалите, с изключение на водачите на МПС. В случая по делото е спорно дали посоченият в исковата молба К. В. е управлявал скутера. Безспорно е, че със скутера са пътували А. Б. и К. В.. С оглед оспорването, направено от ответника, в тежест на ищите е да установят, че В. е управлявал. В случай, че не е бил В., а Б., ищите нямат право на претендираните обезщетения, съгласно приложимото френско право. Ангажираните доказателства не установяват твърдението на ищите, че В. е управлявал. Проведено е обратно доказване от страна на ответника относно обстоятелството, че скутерът е бил управляван от Б. в момента на катастрофата. Видно от получената от Франция съдебна поръчка, полицейското производство по случая е било прекратено на 02.09.2011 г., поради което няма причини да се смята, че свидетелят В. е заинтересован и показанията му не са достоверни. Дори и да не се кредитират показанията на свидетеля В., ищите не са ангажирали в съответствие с процесуалните правила доказателства относно оспореното от ответника обстоятелство, че В. е управлявал скутера. При липса на елемент от фактическия състав на приложимата норма, предявените искове са неоснователни.

По частната жалба на ответника срещу постановеното по реда на чл.248, ал.1 от ГПК определение № 265012 от 24.11.2020 г., с което е оставена без уважение молбата за изменение на решението в частта за разноските. С тази молба ответникът е възразил срещу намаляването на присъдените му разноски за платено адвокатско възнаграждение като прекомерно. Настоящата инстанция намира, че молбата е била неоснователна и правилно е оставена без уважение от първоинстанционния съд. Решението е изцяло в полза на ответника, поради което направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 24360 лв. принципно подлежат на присъждане в тежест на ишците. Същото обаче не е уговорено между страните като сбор от суми, получени чрез съответно начисляване върху всеки от предявените искове поотделно, а като обща сума върху целия материален интерес. Поради това, зачитайки свободата на договаряне между страните по договора за правна защита, съдът няма основание за прилагане правилото на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 г., което би възложило неоснователно в тежест на противната страна на разноски в по-голям размер от понесените такива и съответни на подлежащите на репарирание такива, съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК. Поради това при преценката си по възражението за прекомерност и съобразяване на минимално установения по наредбата размер на адвокатско възнаграждение, подлежащо на присъждане, съдът следва да изхожда от възприетата в чл. 7, ал. 2 на същата наредба система на изчисление - върху материалния интерес по делото. С оглед материалния интерес от 439200 лева, минималното възнаграждение с начислен ДДС е 12376,80 лева. Молбата е била основателна в частта относно деловодни разноски, направени пред СРС. Същите са в размер 226,80 лева и следва да се присъдят в полза на ответника. В този смисъл следва да се измени обжалваното определение и в полза на ответника да се присъди допълнително сумата 226,80 лева.

Поради съвпадане изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Въззиваемият е направил искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по въззивната жалба – 15319,20 лева и по частната жалба – 375 лева, включително държавна такса. Въззивниците са направили възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Адвокатското възнаграждение следва да се намали до 12376,80 лева съгласно минималния размер по Наредба № 1. За разноските, направени по частната жалба, ответниците по нея дължат 4,94 лева, съобразно частта, за която тя е основателна. Общо на НББАЗ се дължат разноски за въззивната инстанция в размер 12381,74 лева.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определение № 265012 от 24.11.2020 г., постановено по гр.д. № 7845/2017 г. на Софийски градски съд в частта, с която е оставена без уважение молбата на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ за изменение на решение № 5302 от 08.09.2020 г. по гр. д. № 7845/2017 г. относно разноските за сумата 226,80 лева, представляваща деловодни разноски, и ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ решение № 5302 от 08.09.2020 г. по гр. д. № 7845/2017 г. на Софийски градски съд в частта за разноските като

ОСЪЖДА Ф.Б. и Г.Б. да заплатят на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ допълнително сумата 226,80 (двеста двадесет и шест 0,80) лева – разноски в първоинстанционното производство.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба в останалата ѝ част.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5302 от 08.09.2020 г. по гр. д. № 7845/2017 г. на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА Ф.Б. и Г.Б. да заплатят на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ разноски за въззивната инстанция в размер на 12381,74 (дванадесет хиляди триста осемдесет и един 0,74) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____